Penguenin Gizli Bahçesi

Çınar BİBER

Penguenin Gizli Bahçesi

Çınar BİBER

Penguen Pip, Antarktika'nın buzlu kıyısında yaşıyordu. Sırtı siyah, karnı beyazdı ve yuvarlak beyaz göz lekeleri ona hep şaşkın bir görünüm veriyordu. Her gün balık tutmak için paytak paytak denize giderdi. Ama Pip meraklıydı ve karlı tepelerin ardında ne olduğunu sık sık merak ederdi. Bir sabah bunu öğrenmeye karar verdi.

Pip, her zamanki balık tutma yerlerini geçip kaygan bir buz tepesine tırmandı. Rüzgâr turuncu gagasına soğuk soğuk esiyordu. Isınmak için yüzgeçlerini çırptı. Sonra iki uzun kaya arasında dar bir boşluk gördü. Gizli bir kapıya benziyordu. Pip'in küçük siyah gözleri heyecanla parladı. Boşluktan sıyrılıp geçti.

Öbür tarafta, zemin küçük bir vadiye doğru eğimliydi. Vadi yüksek kayalık duvarlarla korunuyordu, bu yüzden rüzgâr içeri giremiyordu. Pip şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Orada yeşil bitkiler büyüyordu! Küçük ve yumuşaktılar, onun bildiği sert buza benzemiyorlardı. Hayatında bu kadar çok yeşillik görmemişti. Burası gizli bir bahçeydi.

Pip bitkilere doğru yaklaştı. Turuncu-pembe ayaklarının altında serin ve yumuşacıktılar. Bu kadar soğuk bir yerde nasıl büyüyebildiklerini merak etti. Sonra başının üstünde minik bir cıvıltı duydu. Küçük, koyu renkli bir kuş bir kayaya kondu. Sırtında beyaz bir leke ve ince, kıvrık bir gagası vardı. "Merhaba," dedi kuş. "Ben fırtına kuşu Pearl."

"Bu bitkiler burada nasıl büyüyor?" diye sordu Pip. Pearl, vadi duvarlarının soğuk rüzgârı engellediğini ve güneşin sıcaklığını tuttuğunu açıkladı. "Ama yine de bakıma ihtiyaçları var," dedi. "Kar yağdığında bitkiler gömülebilir. Onları korumaya çalışıyorum ama ben küçüğüm." Pip küçük bahçeye baktı. Yardım etmek istiyordu.

Pip ve Pearl bir ekip oldular. Pip, bitkilerin yanında biriken karı güçlü gagasıyla çekip temizledi. Pearl havaya uçup havayı kontrol etti. Bir gün, "Büyük bir kar geliyor," diye uyardı. "Bahçeyi korumalıyız." Pip yumuşak yosun ve yapraklar topladı. Pearl, bitkilerin etrafına sıcak bir battaniye gibi yığmasına yardım etti.

Rüzgâr vadinin dışında uluyordu ama içerisi sakin ve durgundu. Pip ve Pearl her gün birlikte çalıştılar. Pip hangi bitkilerin daha çok güneşe, hangilerinin eriyen kardan gelen daha çok suya ihtiyacı olduğunu öğrendi. Pearl ona taşlardan küçük bir rüzgâr siperi yapmayı gösterdi. Bahçe giderek daha da yeşillendi. Pip gurur duydu.

Bir sabah Pip bitkilerin üzerinde minik tomurcuklar gördü. "Bak!" diye seslendi Pearl'e. "Çiçek açacaklar!" Pearl görmek için aşağı uçtu. "Başardın, Pip," dedi. "İlgin onları güçlü kıldı." Pip'in yuvarlak göz lekeleri parlıyor gibiydi. Kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bahçe harika bir sürprizdi ve o onun bekçisiydi.

Ama ertesi gün kara bulutlar gökyüzünü kapladı. Kayalardaki boşluktan soğuk bir rüzgâr esti. Kar yağmaya başladı. Pip ve Pearl aceleyle bahçeye koştular. "Karın bitkilerin üzerine gelmesini engellemeliyiz!" dedi Pearl. Omuz omuza çalıştılar, karı temizlediler ve daha fazla yosun eklediler. Rüzgâr Pearl'in kanatlarını çekiştiriyordu ama o pes etmedi.

Pip yüzgeçleriyle yapraklardaki karı süpürdü. Pearl havaya uçtu ve rüzgârı engellemek için kanatlarını açtı. Bütün gün çalıştılar ve akşama doğru fırtına bitti. Bahçe güvendeydi. Pip'in turuncu ayakları soğuktu ama kalbi sıcacıktı. "İyi bir ekibiz," dedi. Pearl onaylayarak cıvıldadı.

Ertesi sabah güneş parlak ve sıcak bir şekilde doğdu. Pip ve Pearl bahçeyi kontrol etmeye gittiler. Şaşkınlıkla, bitkilerin minik beyaz çiçeklerle kaplı olduğunu gördüler. Küçük yıldızlar gibi parlıyorlardı. "Çiçek açtılar!" diye bağırdı Pip. Pearl havada dans etti. "Bahçe bir armağan," dedi. "Ve biz onun büyümesine yardım ettik."

Pip, vadinin sadece bir sır olmadığını fark etti. Doğanın şaşırtıcı şeyler yaptığı bir yerdi. En soğuk topraklarda bile, biraz yardımla hayat çiçek açabiliyordu. Pearl'e baktı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım." Pearl gülümsedi. "Arkadaşlar birbirine yardım eder," dedi.

O günden sonra Pip bahçeye her gün gitti. Diğer penguenlere gizli vadiyi anlattı. Bazıları görmeye geldi ama çoğu buzu tercih etti. Pip aldırmadı. Pearl'le birlikte sessiz bahçeyi sevdi. Onu rüzgârdan ve kardan korudular. Ve her ilkbahar yeni çiçekler açtı, harika bir sürpriz.

Pearl, Pip'e bitkiler hakkında daha çok şey öğretti. Ona tohumların rüzgârla nasıl yolculuk ettiğini gösterdi. "Belki bir gün başka vadilerde de bahçeler olur," dedi. Pip yemyeşil bir dünya hayal etti. Bu özel yeri bulduğu için kendini şanslı hissetti. Ve doğanın her zaman paylaşacak daha çok sürprizi olduğunu biliyordu.

Pip ve Pearl hâlâ vadide buluşuyorlar. Çiçeklerin arasında oturup güneşi izliyorlar. Pip'in beyaz göz lekeleri yuvarlak ve mutlu görünüyor. Küçük bir penguenin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Bahçe artık bir sır değil ama hâlâ bir harikalar diyarı. Ve bu hepsinin en güzel sürprizi.

Yani eğer bir gün buzun kenarına paytak paytak yürüyüp kayalardaki bir boşluktan bakarsanız, bir bahçe görebilirsiniz. Orada bir penguen ve bir fırtına kuşu bitkilerle ilgileniyor olabilir. Size doğanın en beklenmedik yerlerde sürprizler barındırdığını söyleyecekler. Ve gülümseyecekler, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorlar.